

ข้อคิดยามเช้า วันพุธ ที่ 1 เมษายน 2015

นักบุญยอห์น ปอลที่ 2 พระสันตะปาปา เคยกล่าวไว้ว่า สัมผัสและศีลมหาสนิทถือกำเนิดขึ้นระหว่างอาหารค่ำมื้อสุดท้าย และ มีความสัมพันธ์กันอย่างใกล้ชิด เราไม่สามารถมีศีลมหาสนิทที่ปราศจากสัมผัสเหมือนที่เราไม่สามารถมีสัมผัสที่ปราศจากศีลมหาสนิท อย่างไรก็ตาม แม้ว่าพระสงฆ์มีหน้าที่ถวายมิสซาโดยตรง เราต้องไม่ลืมว่าผู้ที่ถวายบูชาที่แท้จริงคือพระเยซูเจ้า พระองค์เท่านั้นที่ถวายพระองค์เองในพิธีมิสซาเพราะพระองค์คนเดียวที่เป็นสังฆสูงสุดและเครื่องถวายบูชาในเวลาเดียวกันด้วย

พระองค์ทรงเจิมข้าพเจ้าไว้ให้ประกาศข่าวดีแก่คนยากจน

**ทรงส่งข้าพเจ้าไปประกาศการปลดปล่อยแก่ผู้ถูกจองจำ
คืนสายตาให้แก่คนตาบอด ปลดปล่อยผู้ถูกกดขี่ให้เป็นอิสระ
ประกาศปีแห่งความโปรดปรานจากพระเจ้า" (ลก 4:18)**

ดังนั้น ในพิธีมิสซาพระสงฆ์ โดยอำนาจของพระจิตเจ้าเป็นตัวแทน และ ทำหน้าที่แทนพระเยซูเจ้า กิจการทุกอย่างที่พระสงฆ์กระทำในพิธีมิสซาจึงถือว่าเป็นกิจการที่กระทำเพื่อพระเยซูเจ้า และ ในพระนามของพระองค์

พระสงฆ์คือ “ผู้ที่ได้รับการส่งออกไป” เหมือนที่พระเยซูเจ้าทรงได้รับการส่งมาในโลกนี้เพื่อทำให้แผนการแห่งการช่วยให้รอดพ้นของพระเจ้าที่มีมาตั้งแต่เนิ่นนัรณภาพสำเร็จไป

“พระองค์ทรงเจิมข้าพเจ้าไว้ให้ประกาศข่าวดีแก่คนยากจน
ทรงส่งข้าพเจ้าไปประกาศการปลดปล่อยแก่ผู้ถูกจองจำ
คืนสายตาให้แก่คนตาบอด ปลดปล่อยผู้ถูกกดขี่ให้เป็นอิสระ
ประกาศปีแห่งความโปรดปรานจากพระเจ้า”
(ลก 4:18)

พระสงฆ์คือผู้ที่ได้รับการส่งออกไปเพื่อรับใช้ประชาชาติบุรุษตามตำแหน่งหน้าที่ที่ตนเองได้รับมอบหมาย บางครั้งอาจเป็นไปตามที่คาดหวังไว้ แต่หลายครั้งอาจไม่เป็นไปตามนั้น แต่เมื่อได้รับศิลาบวชแล้ว พระสงฆ์ไม่ใช่เป็น ผู้เลือกว่าตนเองต้องทำงานที่นั่นหรือที่นี่

เมื่อได้ตอบรับเสียงเรียกของพระเจ้า และ ได้รับการเลือกให้เป็นผู้รับใช้ที่ใกล้ชิดของพระองค์แล้ว พระสงฆ์ ต้องพร้อมที่จะไปทุกแห่งที่พระองค์ส่งเราไป พระสงฆ์ต้องไว้วางใจและเชื่อในผู้ที่ทรงเรียก ทรงเจิม และ ทรงส่งออกไป นี่คือธรรมชาติของการเป็นพระสงฆ์ นี่คือนิสัยที่ให้ความหมายแก่ชีวิตสงฆ์

ขอพระเจ้าอวยพรพี่น้องทุกคน

พระสังฆราชขอแซฟ ลือชัย ธาตุวิสัย

ประมุขสังฆมณฑลอุดรธานี